

Bryllupstale

Kære NN og NN!

Der er et udtryk, I har, som jeg ikke har kunnet glemme igen og gået og klukket over. ”Man kan ikke skændes med en, der krammer en”. Da jeg hørte det, skulle jeg lige sikre mig, at jeg havde forstået det rigtigt. ”Prøv det!”, sagde I bare. ”Prøv at skændes med en, der krammer dig, det kan du ikke!” Det er jo rigtigt.

Det minder os om, at der er noget, der er større end de ord, vi siger. Nemlig det vi gør med vores krop. Det gælder i rigtig mange sammenhænge. Man kan sige nok så tit ”Jeg elsker dig!”, men hvis man kun nøjes med at sige det, så duer det ikke. Der skal kærtegn til, kys, omsorg, sex. Og det samme med tilgivelse og forsoning. Det er ikke nok at sige ordene, hvis jeg ikke i handling også viser, at jeg stadig vil have med dig at gøre, på trods af det der kom imellem os – for det er jo, hvad det handler om: ikke at fortiden ophæves eller viskes ud eller fortrænges, men at man giver den dens rette proportion, så den ikke længere kommer imellem os.

Man kan ikke skændes med en, der krammer en. Ord er ikke altid nok. Der skal krop

til. Og det er præcis derfor, vi er her i dag. For I to, Aja og Bo, kan ikke nøjes med at gå rundt derhjemme og sige, at I elsker hinanden og vil gøre det altid. Det skal have krop på den særlige måde, det får, når det ikklædes et så smukt ritual, og I får lov til at sige det her, foran alle jeres venner og familie og foran Guds ansigt. De skal være her, det er ikke nok, de sidder og tænker på jer i hver sin del af landet, og om et øjeblik vil I kunne mærke deres tilstedeværelse helt konkret.

Du sammenlignede det med en tatovering, Bo og sagde, at man godt måtte kunne mærke det. Ja selvfølgelig! Jeg håber dog ikke, det gør alt for ondt, men mærket bliver I altså, selvom det er knap så synligt, som de mærker tatovørnålen efterlader.

For I efterlades med et mærke i dag, I får også noget i de smukke rammer, som kirkerummet er, nemlig Guds velsignelse. Og Guds velsignelse er ikke bare ord, tomme løfter, luftige påstande. Nej, den er noget meget konkret, ligeså konkret som et kram. Rituallet er også en magtfuld iscenesættelse af Guds velsignelse af jer og jeres liv sammen.

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Hvad består den så i den velsignelse? Ja i første omgang har I allerede fået del i den, nemlig i form af den kærlighed I har til hinanden. Glæden, fællesskabet, humoren, forbundetheden, det der gør, at I stadigvæk her på 4. eller 5. år mærker det som et fysisk savn, når I er væk fra hinanden.

Den består i at kunne se henover de forskelle, der er mellem jer, hen på det fælles, og kunne rumme hinanden, ikke ved at give efter, nej, men ved at være jer selv – mere eller mindre stædigt. Jeg kan forstå, at disse forskelle bl.a. giver sig udtryk i forskelligt syn på boligindretning. Som jeg har forstået det, er Bo mere til lampetter i gargoyle-stil med alskens gesvejsninger, som noget der er blevet til overs fra scenografien til en Dracula-film. Du, Aja foretrækker strømlinet 70'er-design, helst fundet på et ildelugtende loppemarked, med "patina", som det hedder, når man skal sælge noget slidt. Den slags man kan finde i en boligreportage i Bo Bedre, hvor man kommer indenfor hos arkitekten med modebriller og fipskæg.

At det er en velsignelse betyder, at det aldrig er en selvfølge. Bliver det en selvfølge, så regner man det ikke for noget, så værdsætter man det ikke, så ser man det ikke som en gave. Så får man først øje på det, når det mangler, og så bliver man forurettet, fordi den anden ikke kan gætte, hvad jeg har brug for. Men det er aldrig en selvfølge. Det er en velsignelse, som I her får lejlighed til at takke for.

Men der er mere. For den Guds velsignelse, der får krop herinde, i det ritual vi er midt i, består af accept, styrke, følgeskab. For det første er velsignelse accept. "Det giver jeg min velsignelse til", siger man f.eks. Gud siger med andre ord, at det er rigtigt, det I har gang i. Det føler I uden tvivl i forvejen. Men derfor er det godt at høre det og mærke det.

Og velsignelse er styrke. Den styrke der strømmer ud af det rum, vi er i, hvor al udsmykning fortæller en historie om Jesus, der går gennem lidelse og afmagt ud til nyt liv. En styrke, der finder udtryk i noget så grundlæggende som ubekymret. Nemlig i en vished om at det, man er midt i, ender godt. At man derfor kan stoppe op, nyde øjeblikket, ubekymret lade nogle af de sure pligter vente, i tillid til at det nok skal nås, noget jeg ved, I er gode til. Eller styrke til at forsone sig, at kunne se fremad.

Endelig er velsignelse følgeskab. Det lyder måske højtravende, men det betyder ikke andet end, at Vor Herre gentager det løfte, han gav jer, da I blev døbt, og som også lød for nylig, da Carl blev døbt, nemlig det der lyder: "Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende!" Det betyder, at uanset hvad der sker, er han med os. "Alle dage" hedder det. Ikke kun de dage, hvor man er glad og ubekymret, men alle dage, dvs. også dem hvor det er svært at se en mening med nogen ting. Og det er ikke kun de dage, som man synes, man godt kan være bekendt, nej det er alle dage, også de dage man svigtede kærligheden, lod andre i stikken, og man

ikke levede op til at være den, man burde være. Men Vor Herre følger jer alle dage, han som var stærkere end døden og alt, der vil ødelægge livet.

Det er den Guds velsignelse, der er accept, styrke, følgeskab, der får krop i dag. Man kan nemlig ikke skændes med en, der krammer en.

Aja og Bo, Gud velsigne jer, Gud velsigne jeres ægteskab.

Peter Nejsum
Jørlunde

Salmer: 725 - 696 - 706 - 703